

daværende Finansminister, saa har det ikke været om det Lovværk, der blev vedtaget, thi som bekendt gik den daværende Finansministers Forslag om en Forøgelse af Tjenestemandslønningerne med 10 Mill. Kr. ud paa en ret betydelig Forskydning bort fra det, man tidligere havde kendt, en ikke ringe Forskydning til Fordel for Stedtillæget. Det Forslag bar tydeligt Præg af, at Ministeriet ikke havde handlet af saglige Grunde, men af Hensyn til dem, der var de stærkeste blandt Tjenestemændene. Mærkelig nok tales der saa tidt om, at det gaar ud over de svage, men de svage er alligevel somme Tider de stærke. Det paagældende Lovforslag blev ændret her i Landstinget ved mit Partis Indgriben, og jeg maa sige, at det ogsaa blev gennemført ved mit Partis Assistance, idet vi mente, at Tjenestemændene paa det Tidspunkt trængte til den Forbedring, der gaves dem. Det var 10 Mill. Kr. mere, Tjenestemændene fik paa det Tidspunkt. Nu har Forholdene jo forandret sig meget betydeligt i de forløbne to Aar, og saa maa man rette sig efter de nu foreliggende Forhold.

Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) lod falde nogle Ord om, at vi havde svigtet Tjenestemændene. Ogsaa det angriber man mit Parti for. Jeg antager, det ærede Medlem vil indrømme, at vi ikke svigtede dem i 1925. Paa Foranledning af Tjenestemændene fremsatte vort Parti før Valget en Udtalelse, der gik ud paa, at Partiet vedblivende sluttede sig til Princippet i de under dets Medvirkning gennemførte Love af 1. og 18. April 1925, at vi agtede at opretholde dette Standpunkt, saa længe Hensynet til Statens Finanser gjorde det muligt, og at vi var Modstandere af enhver finansiel Nyordning, der ensidigt ramte Tjenestemændene. Jeg mener ikke, vi har svigtet dette. Vi har tværtimod opretholdt det. Vi havde ønsket at opretholde den Ordning, der blev vedtaget i 1925, hvis ikke de økonomiske Forhold havde forandret sig i saa høj Grad, og vi har under de Forhandlinger, der har fundet Sted angaaende Lovforslaget, vist, at vi ikke vil gaa med til en Nyordning, der ensidigt rammer Tjenestemændene. Derfor viser jo ogsaa det Lovforslag, som vi behandler i Dag, en mindre Besparelse for Statskassen paa ca. 8 Mill. Kr. Regeringens Forslag bragte som bekendt en Nedsættelse paa 28½ Mill. Kr., men det Forslag, vi nu behandler, vil kun bringe en Nedsættelse paa 20 Mill. Kr.

Det er blevet sagt, at Tjenestemændene havde Krav paa, at der ikke skete Ned-

sættelser endnu, de fik deres Lønforhøjelser for sent. Det er rigtigt. Da det radikale Ministerium sad og drev radikal Lønpolitik, var man ganske utilbøjelig til at høre efter de Krav, der ogsaa blev fremsat fra vor Side, om at give Tjenestemændene et Løntillæg. Det var ganske ubetydeligt, hvad de fik, før vi kom til 1919, da vi saa fik den store Lønreform. Denne Lov var Frugten af et Arbejde i en Kommission, der havde overvejet disse Sager. Endskønt Kommissionen var meget alsidigt sammensat og havde været længe om Arbejdet, synes jeg ikke, man kan være særlig glad ved det Resultat, den kom til. Den gennemførte en hel Del nye Principper, den slog alle Tjenestemænd sammen i een Lov, trak dem saa at sige alle i samme Uniform. Jeg tror slet ikke, at det i det lange Løb var noget Gode for Tjenestemændene, hvad der her skete. Loven indførte ogsaa den saakaldte Ligeløn, og ved de betydelige Tillæg, der blev givet — Tillægene var betydelige i Forhold til selve Lønningerne —, udviskedes den rimelige Forskel, der nødvendigvis maa være paa de forskellige Tjenestemandsklasser efter deres forskellige Uddannelse og Ansvar. Naar derfor nu igen i Dag, kan jeg sige, for vi har set og hørt det før, det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) staar op og taler om, at de Tjenestemænd, der har de laveste Lønninger, har mistet flest Procent, maa jeg sige, at det er ganske selvfølgeligt, at efterhaanden som de Tillæg gaar ned, der udvisker den Gradsforskel, som skal og bør være mellem de forskellige Tjenestemænds Lønninger, vil der procentvis gaa mere fra de Tjenestemandsklasser, der har de mindre Stillinger.

Det Lovforslag, der foreligger til Behandling i Dag, er i ikke ringe Grad præget af det konservative Folkepartis Indsats. Det Ændringsforslag, vi fremsatte i Udvalget, gik jo ud paa en lidt mindre Nedsættelse end den, hvorom der senere opnaaedes Enighed mellem Regeringen og de fleste Tjenestemandsgenerationer. Det fjernede Forsørgertillæget, og herved imødekom vi et Krav fra Tjenestemandsgenerationerne, der var kommet stærkt til Orde og det saa godt som enstemmigt. I vort Forslag mente vi dog — og denne Tanke afspejler sig ogsaa i det Forslag, som her foreligger —, at det var nødvendigt at tage mere Hensyn til de gifte end til de ugifte; naar man skulde opnaa Besparelser for Staten, maatte det være dem, Hjemmet stillede mindst Krav til, der maatte ofre mest, hvorimod Familieforsørgerne i saa